

РЕШЕНИЕ

№ 238

гр. Шумен, 19.10.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ШУМЕН, СЪСТАВ I, в публично заседание на двадесет и седми септември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Мирослав Г. Маринов

Членове: Ралица Ив. Хаджииванова
Петранка Б. П.

при участието на секретаря Татяна Св. Т.а
като разгледа докладваното от Петранка Б. П. Въззивно гражданско дело № 20233600500381 по описа за 2023 година

Производство по реда на чл.258 и сл. от ГПК във вр. с чл. 17, ал. 5 ЗЗДН.

С решение №117 от 24.07.2023 г. по гр. д. №226/2023 г. по описа Районен съд - гр. Велики Преслав е отхвърлена молбата на А. П. Д. срещу А. Ж. Г. за защита от домашно насилие, а издадената заповед за незабавна защита е обезсилена.

Недоволна от така постановеното решение останала А. П. Д. – лицето търсещо защита срещу домашно насилие, което го обжалва чрез процесуалния си представител адв. С. Е. от ШАК. Намира решението за неправилно и незаконосъобразно, поставено при неправилно тълкуване на събрания доказателствен материал, както и при нарушение на разпоредбата на чл. 15, ал. 1 ЗЗДН. Сочи, че в нарушение на основни начала и принципи на правото ВПРС недопустимо е изготвил своя съдебен акт преди да бъде приключено производството по делото. В последното по делото открито с.з. от 24.07.2023 г. съдът след приключване на съдебното дирене и даване ход на устните прения се оттеглил на тайно съвещание и в 15,10 ч. прочел постановения от него отхвърлителен диспозитив, като разяснил реда и сроковете за обжалване. В графика на състава за деня било насрочено за разглеждане в 14:45 ч. гр.д. №220/2023 г., което било прекратено поради постигната спогодба, а при направената на следващия ден проверка в ЕПЕП по електронната папка на гр.д. №226/2023 г. пълномощникът установил, че атакуваното решение било електронно подписано от съдията на 24.07.2023 г. в 16:10:51 ч., съдържащо 11 страници. Поради това счита, че е невъзможно ВПРС да е изготвил своето решение за времето от 15,12 ч. до 16,10:51, като дори да се

приеме, че производството по следващото дело да е приключило бързо, то нямало как ВПРС да напише решение от 11 страници в рамките на по-малко от час. Тези обстоятелства породили у жалбоподателката съмнения по отношение безпристрастността на съда и извършената преценка на доказателствата по делото, поради което само на това основание, поради тежестта на този порок, решението следвало да бъде санирано. Освен това, по делото на молителката били дадени указания и издадена Заповед за незабавна защита и връчено определение по чл. 140 ГПК, постановени от съдия Е.Г. а откритите заседания били водени, съответно решението постановено от съдия С.С.. Излагат се подробни съображения по съществуването на спора, като счита, че от събраните по делото множество писмени и гласни доказателства фактическата обстановка била изяснена, съдът анализирал доказателствения материал, но се оспорва крайния му извод за неправилен, необоснован и неподкрепен от събраните доказателства. Твърди, че са налице всички предпоставки по чл. 2 от ЗЗДН. Моли решението на първоинстанционния съд да бъде отменено, като неправилно и незаконосъобразно и бъде уважена изцяло молбата, като ѝ бъдат присъдени сторените разноски.

В законния тридневен срок по чл. 17, ал. 4 от ЗЗДН е постъпил писмен отговор от А. Ж. Г. чрез адв. С. Т. от ВАК. Излага се, че от представения по делото доказателствен материал правилно решаващият състав е достигнал до вътрешното убеждение за неоснователност на молбата за налагане на мерки за защита от домашно насилие по чл. 5 от ЗЗДН. Счита изложените съмнения във въззивната жалба относно безпристрастността на съда за голословни и лишени от аргументи, които да наведат правни изводи в друга насока. Моли да бъде потвърдено постановеното решение и присъждане на направените по делото разноски.

Въззивната жалба е подадена в срока по чл. 17, ал. 1 от ЗЗДН, от надлежна страна, при наличие на правен интерес, поради което се явява процесуално допустима. Разгледана по същество, същата е неоснователна.

Като обсъди основанията и доводите изложени от страните, както и събраните по делото доказателства, съдът приема за установено следното от фактическа:

От доказателствата по делото се установява, а и не е спорно между страните, че същите са живели около 9 години на семейни начала, като до раздялата им на 05.04.2023 г. са обитавали жилище – къща, находяща се в с. ..., общ. Смядово, ул. „.....“ №2, собственост на молителката, както и че последната е собственик на още два имота, находящи се в гр. Варна, местност „.....“ и в с. Арковна, община Дългопол. Не е спорно също така, че жилището на брата на молителката И.П.Д. се намира в град Варна, ж.к. „.....“, бл. 202, вх. 1, ет. 7, ап. 26 и съвпада с адреса, посочен в молбата за защита, а майката на молителката - Ж.И.Д., живее в село Арковна, община Дългопол, обл. Варна. Установено е, че за периода от 2006 г. до 25.05.2023 г. няма данни спрямо ответника да са налагани мерки по ЗЗДН, срещу него не са водени дела по ЗЗДН, както и че няма данни да е бил настаняван за психиатрично лечение в УМБАЛ „Св. Марина“ ЕАД гр. Варна и не е осъждан.

От материалите, съдържащи се в служебно изисканите и приложени преписки се установява, че молителката е подала до ШРП жалба срещу ответника вх. №1723/24.04.2023

г., по която била разпоредена и извършена проверка от РУ - Велики Преслав, като видно от справка рег. №323000-1409/ 03.05.2023 г. на РУ – Велики Преслав и двамата са били предупредени на основание чл. 65, ал. 2 от ЗМВР да не влизат в словесна и физическа саморазправа един срещу друг. От приобщените материали става ясно, че по тази жалба е постановен отказ да се образува досъдебно производство на основание чл. 213, ал. 1 НК, който е обжалван от молителката, като по делото няма данни дали има произнасяне по нея. На 15.05.2023 г. молителката е подала още една жалба до РУ – Велики Преслав срещу ответника, снета са й сведения на 17.05.2023 г., като преписката е приключила с предложение материалите по нея да се отложат в деловодството.

По делото е приложена справка от РУ – Велики Преслав, в която са документирани получените аудиозаписи от регистрирани обаждания на НС 112, получени от РЦ 112 – Варна, от която се установява, че на 29.04.2023 г. в 19,12 ч. и на 14.05.20225 г. в 14,08 ч. молителката е потърсила съдействие от мобилния си телефон номер 0898445455. От документираното в справката съдържание на приетите обаждания се установява, че на първата дата поводът за обаждането на молителката е, че бившият ѝ приятел се опитва да влезе в къщата ѝ, след като тя е сменила всички ключалки, като не споделя данни за непосредствена заплаха от поведението на ответника. Установява се, че поводът за обаждането на втората дата е констатацията ѝ, че бившият ѝ съжител е поставил видеокамера в автомобил, паркиран срещу дома ѝ, с което у нея се породили съмнения, че осъществява наблюдение спрямо нея. От съдържанието и на двата записа не се установява никаква форма на домашно насилие спрямо нея от ответника. Също от посочената справка става ясно, че на 14.05.2023 г. в 14,08 ч. ответникът е потърсил съдействие на тел. 112 от мобилен номер 088855090, като причината за обаждането му е молба за съдействие, за да си вземе инструментите от дома на бившата му съжителка, с която живели на семейни начала допреди месец и половина.

По делото са представени и възпроизведени на хартиен носител цветни изображения на автомобил, от които е видно, че в автомобила е поставена малка камера, като не се оспорва от ответника, че е поставена в сочения от молителката автомобил с рег. №.... но оспорва момента, в който същата е поставена там.

В първоинстанционното производство в о. з. на 19.06.2023 г. е възпроизведено в присъствието на страните съдържанието на представения към молбата диск с видеозапис с продължителност 2:59 мин., въз основа на който оглед първоинстанционният съд е приел, че на 14.05.2023 г. около 09:18 часа ответникът заедно с още няколко човека излиза от бял микробус, който спира на улицата. На поляната до улицата е паркиран процесният лек автомобил с рег. №.... Ответникът се приближава първо до лявата врата на автомобила, без да я отваря, после отваря дясната врата, която е шофьорската, доколкото безспорно е изяснено в съдебно заседание, че автомобилът е с дясна дирекция. Видно е, че не поставя никакви обекти вътре в купето на автомобила. Впоследствие на записа е отразено, че отваря багажника на автомобила за по-малко от 10 секунди, в рамките на което време не поставя и не изважда обекти от автомобила, след което го затваря. Вижда се по време на видеото, че

ответникът разговаря по телефона, като същият твърди, че е опитал да се свърже с молителката, а след това е телефонира на тел. 112, поради отказ на последната да му предаде поискани от него инструменти, но на място не бил изпратен екип за съдействие.

По делото са разпитани трима свидетели: И.П.Д. /брат на молителката/, Ю.Ж.Г. /брат на ответника/ и С.Д.П. /без родство със страните/.

От показанията на свид. И.Д. се установява, че страните са разделени на 05.04.2023 г., а след раздялата им молителката отишла в дома на майка си, където живяла близо месец, тъй като ответникът отказал да напусне жилището ѝ и се върнала в имота си в с. ... на 22.04.2023 г., когато сменила всички ключалки в къщата. Не бил свидетел на конфликт между страните на 29.04.2023 г., но от молителката разбрал, че такъв е възникнал между двамата, била сама в дома си и тъй като се изплашила от поведението на ответника извикала полицията. Свидетелят споделя, че ответникът се чувства собственик на къщата на сестра му. Свид. Д. заявява, че на 14.05.2023 г. сутринта бил в дома на сестра си заедно с майка им, когато се събудил от звука на форсиране на автомобил, като твърди, че видял на камерите, разположени по цялата къща, че ответникът въртял червената кола в различни посоки. Ответникът отишъл до къщата и поискал някакви инструменти от къщата, но първоначално сестра му отказала да му ги даде. След разговор по телефона, въпреки че вече имали визуален контакт, сестра му решила да даде инструментите, като отворила вратата, оставила ги и пак затворила. След като предала инструментите ответникът и свид. П. ги взели и си тръгнали. Свидетелят заявява, че на тази дата не е чувал ответникът да отправя заплахи, но е блъскал по вратите, като не е влизал в къщата. След случилото се молителката видяла, че в червения автомобил има поставена камера, като той също я видял, но не си спомня дали е имала кабел и дали същата работи, но на камерите в къщата не видял ответникът да слага камера. Сочи, че автомобилът винаги е бил в движение. Свидетелят е категоричен, че поведението на ответника изплашило майка му и сестра му. Свидетелят споделя, че е провел по телефона разговор с ответника, в който го помолил да прекратят взаимоотношенията със сестра му „по нормалния начин“, като по време на разговора отв. Г. не е проявил вербална агресия спрямо него. Молителката му споделила, че след разговора им ответникът ѝ казал, че ако брат ѝ (свидетелят) продължава да се меси „ще го намери в някоя канавка“.

От разпита на свид. С.П., се установява, че му е известно, че молителката сменила патроните в къщата и ответникът няма достъп до нея, но не бил с него, когато установил това обстоятелство. Впечатленията му са непосредствени от възникналата ситуация на 14.05.2023 г., когато заедно с ответника и още няколко лица около 9,00 часа отишли до къщата на молителката, за да вземе отв. Г. някакви инструменти, които му били необходими за работата. В началото молителката категорично отказала да даде инструментите, но след „хиляди молби“ от негова страна, изнесла инструментите от гаража, като ответникът не е влизал в къщата. След като двамата с Г. ги взели, тръгнали за София. Споделя, че ответникът влязъл в двора, като откачил едно ластиче, с което дворната врата била затворена, като останал с впечатление от разговора по телефона между двамата, че молителката сама му казала да влезе в двора. Телефонният разговор се провел от личния му

телефон. Свидетелят сочи, че в този ден ответникът взел някакви документи от червената кола, паркирана пред къщата на молителката, тъй като трябвало да поднови застраховката или прегледа на автомобила, за да може да премести колата във Варна, но е категоричен, че не е извършвал маневри с нея. Не е чувал ответникът да отправя обидни думи или заплахи спрямо молителката или нейните близки. Нямало е скандал между страните, дори тогава разбрал, че са се разделили.

От показанията на свид. Ю.Г. се установява, че на 29.04.2023 г. около 19 ч. заедно с брат си /ответника/ е посетил имота на молителката в с. Брат му прибрал някакви инструменти в гаража и като тръгнал да влиза в къщата установил, че патроните са сменени. След което брат му се обадил на молителката, като я чул да казва, че не е в имота, когато дойде полицията и тя ще дойде. Двамата останали пред къщата, като след около половин час дошла полиция и тогава молителката изляза от имота. След като полицаите разговаряли с молителката, Д. осигурила достъп на ответника до къщата, а самата тя отишла в дома на майка си. Свидетелят е категоричен, че брат му не отправял обидни думи или заплахи срещу молителката или семейството ѝ. Около час след случката молителката му се обадила, като му казала, че иска да се прибере в дома си и го помолила да я откара, но свидетелят категорично ѝ отказал, тъй като само преди час е извикала полиция. Според него брат му се чувства собственик на къщата и други имоти и автомобили, тъй като били закупени с негови средства, макар документално да са собственост на молителката. Заявява, че не бил свидетел на случай, в който брат му да е заливал с гориво мебели в къщата. Соци, че той също е управлявал червения автомобил. Последно го ползвал преди около година и половина, като тогава не е имало монтирана камера или видеорегистратор.

По искане на молителката, на основание чл. 176 от ГПК, ВПРС е изслушал ответника, който на поставения въпрос посещавал ли е имота, находящ се в с. ... на ул. „.....“ №2 след 14.05.2023 г. е отговорил, че е посещавал не имота, а поляната срещу имота, а на втория поставен въпрос той лично или чрез трети лица транспортирал ли е колите, намиращи се на поляната срещу къщата на друго място, е обяснил, че е транспортирал всички автомобили, като е бил с други хора, но не е доближавал портата на къщата.

Във въззивната инстанция не са ангажирани други допустими и относими доказателства.

Анализът на горната фактическа обстановка налага следните правни изводи:

След проверка по реда на чл. 269 от ГПК, въззивният съд намери, че обжалваното решение е валидно и допустимо, като в хода на процеса и при постановяването му не са допуснати съществени нарушения на съдопроизводствените правила.

На първо място, досежно изложеното в жалбата, че указанията, определеното по чл. 140 от ГПК и заповедта за незабавна защита са постановени от съдия Е.Г., а заседанията по делото са водени и решението е постановено от съдия С.С., съдът счита, че следва да посочи следното: Безспорно е в теорията и съдебната практика, че правилото за непосредственост, не значи непременно и неизменност в персоналния състав на съда по делото, с изключение на изискването съдебното решение да се постанови от съдебния състав, участвал в

заседанието, в което е завършено разглеждането на делото /чл. 235, ал. 1 ГПК/. Правилата на гражданския процес, за разлика от тези на наказателния, допускат разглеждането на делото от различни съдебни състави /Решение № 73 от 30.03.2017 г. по т. д. № 53570/2015 г. на ВКС, IV г.о., Решение № 14194 от 13.11.2012 г. по адм. д. № 8271 / 2012 на ВКС/. Видно от протокола от откритото съдебно заседание, проведено на 24.07.2023 г., в което е завършило разглеждането на делото пред първоинстанционния съд, съдът е заседавал в състав: Председател съдия С.С., от което следва, че не е налице нарушение на чл. 235, ал. 1 ГПК, тъй като решението е постановено от съдебния състав, участвал в заседанието, в което е завършено разглеждането на делото.

Що се отнася до оплакването, че първоинстанционният съд е процедирал по начин, който поставя под съмнение разглеждането на спора, водещо до извод у жалбоподателката, че съдът е изготвил решението си преди приключване на производството, с което е нарушил основни начала и принципи на правото, съдът намира следното: След внимателен прочит на съдебния акт, еднозначен е изводът, че съдът е обсъдил събраните по делото доказателства както поотделно, така и в тяхната съвкупност, като правните изводи на съда са изведени след обсъждане на установените от страните правнорелевантни за спора факти и събраните по делото доказателства за тяхното доказване, включително и тези събрани в последното открито заседание преди приключване на съдебното дирене и даване ход на устните състезания. По делото не се съдържат никакви данни спрямо страната да е процедирано по начин, който да постави под съмнение правилното формиране на вътрешното убеждение на съда по фактите и правото, за да се приеме за основателен довода за предреждане на спора. Видно от съдебния протокол от проведеното с.з. на 24.07.2023 г. същото е започнало в 14,00 часа, като след извършените процесуални действия от съда и страните, съдът е приключил съдебното дирене и е дал ход по същество, изслушал е съдебните прения, след което е обявил, че се оттегля на тайно съвещание и ще обяви решението си в 15,00 часа. Отражено е, че съдът е обявил диспозитива на решението в 15,10 часа в присъствието на страните, като им е разяснил реда и сроковете за неговото обжалване и че заседанието е приключило в 15,12 ч. Възможно е съдията технически да е набрал предварително на компютър част от текста на акта, като например какви са релевантните фактически и правни доводи на страните в сезиращата молба и отговора, какъв е фактическият състав на спорното право и как се разпределя доказателствената тежест /все обстоятелства, които вече са съобщени на страните с доклада, който очертава предмета на делото и рамките, в които ще се произнесе съдът с крайния си акт/, поради което съвсем правилно е съдът да ги възпроизведе и в решението. Няма каквито и да е данни съдът предварително, преди приключване на съдебното дирене, да е изготвил диспозитива на решението и формиралите го мотиви. Ето защо становището на въззивника, че съдът е предрешил спора, като е постановил решението си преди приключване на производството, не се споделя от настоящия състав. В случая след приключване на съдебното дирене и изслушване на устните състезания, съдът се е оттеглил на тайно съвещание и след провеждането му е обявил решението си в присъствието на страните, което обуславя извод, че постановеният го съд не е нарушил норма, която е съществена за правилността на постановения акт.

Предмет на разглеждане в настоящото производство не са междуличностните отношения между страните в тяхната цялост, а само конкретно действие или действия, съставляващи акт на домашно насилие, извършени в предвидения в чл. 10, ал. 1 ЗЗДН срок, който е преклузивен (така Решение № 1001 от 14.11.2008 г. по гр. д. № 962/2008 г., Шг. о. на ВКС). От легалната дефиниция, дадена в чл. 2, а и от разпоредбата на в чл.10, ал.1 ЗЗДН срок, следва, че идеята на закона е да се изследва поведението на страните не абстрактно и изобщо, а конкретния акт на домашно насилие, индивидуализиран по време, място, начин и проявна форма.

Видно от сезиращата молба вх. №1789/17.05.2023 г. (поправена с молба от вх. №1802/19.05.2023 г.) молителката е сезирала ВПРС с искане да се издаде заповед за съдебна защита от домашно насилие срещу А. Ж. Г.. Твърди, че на 29.04.2023 г. ответникът Г. извършил спрямо нея акт на домашно насилие, изразяващ се в „опит“ да влезе в дома ѝ, находящ се в с. ..., ул. „....“ №2, независимо от нейното категорично противопоставяне, след като разбрал, че е сменила бравите и ключовете и вдигнал скандал, затова се обадила на телефон 112, като твърди, че я заплашил, че сега вече щяла да види, всичко щял да ѝ вземе – имотите и колите ми, защото били негови и да внимава много какво прави, защото ще пострада както тя, така и близките ѝ. Твърди и втори акт на 14.05.2023 г., изразяващ се в „нахлуване“ в двора, след скъсване на ластика, държащ входната врата, блъскане по входната врата на къщата, крецене и поставяне на камера за видеонаблюдение в един от автомобилите, паркирани на поляната пред къщата (лек автомобил с рег. № В 5135 ТС), за да я следи, като по този начин упражнил психически и емоционален тормоз спрямо нея, като твърди, че автомобилът бил обърнат със задната си част към къщата, а ответникът я обърнал с предницата към дома ѝ, монтирал акумулатор и отново я върнал в първоначалната ѝ позиция. По делото е приложена декларация от молителката по чл. 9 от ЗЗДН, в която декларира, че спрямо нея е осъществено домашно насилие на посочените две дати. Ответникът оспорва твърдяните актове на насилие.

Съпоставяйки датите, през които молителката сочи, че са осъществени описаните от нейна страна актове на домашно насилие /29.04.2023 г. и 14.05.2023 г./, с датата на подаване на молбата в съда, съдът намира, че последната е процесуално допустима, тъй като е предявена в законопредвидения едномесечен срок от твърдения акт на домашно насилие, от и срещу лице, очертано в кръга на разп. на чл. 3 от ЗЗДН. Съгласно чл. 3, т. 2 от закона, защита по този закон може да търси всяко лице, пострадало от домашно насилие, извършено от лице, с което е било във фактическо съпружеско съжителство. Молителката твърди, че са били във фактическо съжителство с ответника, като от данните по делото се установява, че същите са живели около 9 години на семейни начала до раздялата им на 05.04.2023 г.

По отношение на твърдения акт на домашно насилие на 29.04.2023 г.:

Установява се от доказателствата по делото, че на 29.04.2023 г. около 19 ч. ответникът е отишъл до къщата на молителката, но не е правил „опит“ да влезе в дома ѝ, въпреки противопоставянето на молителката и не е бил агресивен, като след позвъняване на тел. 112

от страна молителката органите на реда са посетили къщата, които също не са констатирани агресивно поведение на ответника. В тази връзка са и показанията на свид. Ю.Г. /брат на ответника/, който е единственият очевидец на случката. Последният е категоричен, че не е станал свидетел на обидни думи или заплахи от страна на брат му към молителката или близките ѝ. Става ясно от разпита му, че заедно с брат си са посетили въпросната вечер имота. Брат му си прибрал инструментите в гаража и тръгнал да влиза в къщата, но установил, че всички патрони са сменени, след което се обадил на молителката, която му казала, че не е в къщата, като след идването на полицията се установило, че е била вътре. След преценката на показанията му, по реда на чл. 172 ГПК, съдът счита, че няма основание да не им се довери, тъй като няма други доказателства, които да оборват или разколебават съобщеното от него, а изцяло кореспондират с установеното от полицейските органи, посетили адреса на посочената дата. Твърдението на молителката, че ситуацията не е ескалирала единствено поради намесата на полицията не се споделя от съда. Ако поведението на ответника е било толкова агресивно, както твърди, остава необяснима молбата ѝ към свид. Г. /брат на ответника/ само час след това да я закара в къщата, след като самата тя се е съгласила ответникът да остане да ношува там. Това показва, че молителката не е изпитвала страх или притеснение от бившия си съжител. Ответникът не е предприел никакви неправомерни действия, за да влезе в дома ѝ, като в крайна сметка Д. сама се е съгласила в присъствието на полицията да го пусне, за да пренощува в дома ѝ, а тя самата е отишла в дома на майка си. В тази връзка не се споделя довода на молителката, че показанията на свид. Г. са в противоречие с обясненията на ответника, тъй като в същите той дава обяснение единствено по въпросите отнасящи до това дали след издаването на заповедта за незабавна защита е доближавал къщата на молителката на по-малко от 50 метра, дали е преместил автомобилите, както и за това кога е поставил видеорегистратор, а не камера, както се твърди, но не и за случката на 29.04.2023 г. Не се споделя и доводът, че от показанията на свид. И.Д. /брат на молителката/ се установява изцяло фактическата обстановка, изложена в молбата за случилото се на посочената дата. Показанията на този свидетел за случилото се на 29.04.2023 г. са косвени, тъй като са основани само на споделеното му от молителката по телефона и не се подкрепят от други обективни данни, поради което и съдът не може да гради изводи въз основа на тях за случилото се въпросната вечер, че ответникът при опит да влезе в къщата на молителката блъскал и ритал по вратата и бил агресивен. Такъв извод не може да се изведе и от съдържанието на разговора, проведен от молителката с оператора на тел. 112, нито че се е почиствала уплашена и се страхува от поведението на бившия си съжител. Вярно е, че в разговора е заявила, че бившият ѝ приятел се опитва да влезе в къщата ѝ, но не описва конкретно поведение, което обективно да се подложи на преценка дали ответникът се опитва неправомерно да влезе в дома ѝ. Напротив – именно защото ответникът е установил, че всички патрони в къщата, в която са живели близо 9 години заедно с молителката, са сменени, ѝ се обадил, за да я попита дали е в къщата и след като му казала, че когато дойде полиция, ще дойде и тя, ответникът заедно с брат си изчакали пред имота близо половин час идването на полицията, което говори за това, че нито е имал намерение, нито е правил опити неправомерно да влезе

в дома ѝ, въпреки противопоставянето на молителката.

Предвид изложеното, настоящият съдебен състав намира, че в конкретния случай на 29.04.2023 г. от събраните по делото доказателства, не се установява поведение от ответника, което би могло да се квалифицира като психическо или емоционално насилие, годно да накърни личността на молителката.

По отношение твърдения акт на домашно насилие на 14.05.2023 г.:

От разпитаните по делото свидетели се установява несъмнено, че на 14.05.2023 г. ответникът не е влизал в къщата на молителката. Въпросната сутрин към 9,00 часа е отишъл пред дома ѝ, за да поиска инструменти, които са му били необходими за работа. Свид. С.П. и свид. И.Д., които са присъствали на случката, не са възприели обидни изрази, кресъци или заплахи от страна на ответника към молителката или нейните близки. Настоящият състав не споделя довода в жалбата, че от разпита на свид. П. се установява, че ответникът скъсал ластика на външната врата на имота и „нахлул без покана в двора“. От показанията на свид. С.П. и свид. И.Д. става ясно, че ответникът дори не е влязъл в гаража, където са били инструментите, а както самата молителка излага в молбата е молел единствено да отвори гаража, за да си вземе инструментите, като в началото отказала и не ги дала до къщата. Ответникът изцяло се съобразил с желанието ѝ, като изчакал близо час и половина молителката да изнесе инструментите му пред къщата след „хиляди молби“ /свид. П./. Дори да приемем, че свид. П. действително е възприел скъсването на ластика на външната врата при влизането му в двора, то според настоящия състав не може да се окачестви като действие по нахлуване в имота на ищцата без покана. От показанията на същия свидетел става ясно, че двамата с ответника действително са влезли в двора, но съобразявайки се изцяло с желанието на молителката, като ответникът е сторил това след като тя лично изнесла инструментите в двора пред къщата. Съдът не гради изводите си за случилото се на 14.05.2023 г. на показанията на свид. И.Д. в частта им, в която заявява, че видял на камерите в къщата ответникът да върти процесната червена кола в различни посоки – с муцуна към вратата, а после обратно. В тази част те не кореспондират на съдържанието на приложения от молителката видеоматериал от камерите в къщата. След възпроизвеждането му в присъствието на страните в с.з. е установено, че ответникът не извършва никакви действия с него, като свид. С.П. също е категоричен, че в този ден ответникът не е управлявал този автомобил, поради което е неоснователен доводът, че от показанията на свид. И.Д. се установява управление на л.а. на 14.05.2023 г. от страна на ответника, още по-малко по твърдения начин.

Не се споделя и доводът, че описаната от молителката фактическа обстановка на 14.05.2023 г. се установява от представения видеозапис. Видно от изявленията на страните след възпроизвеждането му в с.з. пред първата инстанция, спорно е обстоятелството дали камерата, поставена от ответника в процесния лек автомобил, паркиран на поляната срещу къщата на молителката, е била поставена на 14.05.2023 г. във времето между 9,00 – 11,00 ч. Молителката твърди, че на записа се вижда моментът, в който камерата е поставена в червения автомобил и това е моментът, в който ответникът се завърта и поставя нещо на

задното стъкло. Според нея в тези три минути /времметраенето на видеозаписа/ е поставена камерата на задното стъкло, а ответникът твърди, че устройството е видеорегистратор и е поставено много отдавна. Въпреки това страните са заявили, че не желаят възпроизвеждане на записа отново. Безспорно е, че на процесния автомобил има поставена камера на задното стъкло, но не е доказано по делото дали тя работи и кога е поставена. Според настоящия състав от събраните по делото доказателства категорично се установява, че камерата не е поставена във времевия период, твърдян от молителката. Според изложеното от свид. П., който не е заинтересован от изхода на делото и непосредствено е възприел действията на ответника въпросната сутрин с процесния автомобил, които съдът кредитира изцяло като житейски логични, последователни и подкрепени от останалите събрани доказателства, ответникът е взел никакви документи от процесния автомобил, които му били необходими за да поднови изтекля гражданска или преглед на колата, за да транспортира автомобила до гр. Варна. Показанията му кореспондират изцяло със съдържанието на видеозаписа, от е установено, че ответникът първо приближава до лявата врата на автомобила, без да я отваря, после отваря дясната врата, но не поставя никакви обекти вътре в купето на автомобила, в последствие отваря багажника за по-малко от 10 секунди, в рамките на което време не поставя и не изважда обекти от автомобила, след което го затваря. С оглед изложеното, не се споделя довода на молителката, че разпитът на свид. П. не допринесъл с нищо за изясняване на обстоятелствата, за които е бил доведен от ответника. Напротив – показанията му се подкрепят не само от видеозаписа, но и показанията на свид. Д. /брат на молителката/, който е бил в дома на молителката и е наблюдавал камерите, възпроизвеждащи случващото се пред къщата, и който категорично заявява, че не е видял ответникът да поставя камера в червения автомобил, а е видял камерата след заминаването му, когато с молителката отишли до автомобила, но няма спомен дали има кабел и дали камерата е работела. Фактът, че свид. Ю. Г. е управлявал автомобила преди повече от година и половина и не е виждал поставена камера сам по себе си не потвърждава, че камерата е поставена именно в твърдяното от молителката време. Също така е установено от видеозаписа, че ответникът не е обръщал колата, не я е стартирал, не е поставял предмети в нея и не е поставял акумулатор, а и чисто технологично, както правилно е заключил първоинстанционния съд, монтирането на камерата би отнело време, с което ответникът не е разполагал.

Не се доказаха и твърденията за отправени заплахи по отношение на брата и/или майката на ищцата. Самият свид. Д. заявява, че когато провел телефонния разговор с ответника, последният по никакъв начин не е проявявал вербална агресия спрямо него, а за отправени заплахи към него чул от сестра си, поради което и както съдът посочи възпроизвежда думи на молителката, които не се подкрепят от други събрани доказателства. Освен това, по делото не се установи поведение на ответника, което да предизвика страх у молителката и майка ѝ, както твърди свид. Д.. Дори ответникът да е почукал на вратата, както предполага свид. П., то не може това действие да предизвика такъв страх у двете жени. Не се установява и твърдението, че през 2022 г. между молителката и бившия ѝ съжител избухнал скандал, който ескалирал до такава степен, че ответникът пред молителката и пред свид. Ю.Г. (брат на ответника) е залял хола и къщата отвън с бензин и заявил, че след като ще се разделят

„ще драсне клечката“ и ще изгори всичко до основи. Свидетелят Ю.Г. в разпита си категорично е отрекъл да е ставал свидетел на такава случка. Молителката не е ангажирала и надлежни доказателства, доказващи твърдението ѝ, че ответникът неведнъж е проявявал агресия спрямо нея и в какво се изразява тя.

Предвид изложеното съдът намира, че от събраните по делото доказателства, а и от твърденията на самата молителката, категорично се установява, че единственият мотив на ответника на 14.05.2023 г. да отиде до къщата ѝ е бил, за да вземе свои инструменти, намиращи се в гаража, които му били необходими по работа, но не е „нахлувал“ в дома ѝ, не е блъскал по входната врата, не е крещял и не е поставил камера за видеонаблюдение на тази дата в процесния автомобил, нито е обръщал автомобила с предницата към къщата ѝ, не е монтирал акумулатор и отново я обърнал в първоначалната ѝ позиция със задната си част към къщата. Изчакал е по-дълго време, тъй като молителката неоснователно е отказвала да му предаде инструментите и след като ги е получил от нея, е напуснал къщата и не се е връщал повече. Поради това и кога точно ответникът се е обадил на телефон 112 за съдействие, за да си вземе инструментите /дали във времето от 9,00 до 11,00 часа, както той твърди, или в 14,08 ч., както се настоява в жалбата, че е установено по делото/ е без значение. Горното налага извод, че на 14.05.2023 г., както от твърденията на молителката, така и от събраните по делото доказателства не се установява поведение на ответника, което би могло да се квалифицира като психическо или емоционално насилие, годно да накърни личността на молителката.

Съгласно разпоредбата на чл. 13 от ЗЗДН в производството са допустими доказателствените средства по ГПК, като такова може да бъде и декларацията по чл. 9, ал. 3 от закона. Настоящата инстанция не кредитира и представената по делото декларация. Действително, в производствата по ЗЗДН законодателят е създал изключителното улеснение на лицата, които твърдят да са пострадали от домашно насилие, като съгласно чл. 13, ал. 3 ЗЗДН, когато няма други доказателства по делото, основание за издаване на заповед за защита би могла да бъде и единствено приложената декларация по чл. 9, ал. 3 ЗЗДН. Когато обаче, освен декларацията по делото, са налице и други доказателства, последните могат само да кореспондират изцяло с представената декларация, да я допълват и от тях да се установяват факти и обстоятелства последващи или предхождащи извършените от ответника актове на домашно насилие. В настоящия случай доказателственият материал по делото не кореспондира с представената декларация. При наличие на други събрани по делото доказателства, които оборват заявеното в декларацията, не би могло да се приложи правилото на чл. 13, ал. 3 ЗЗДН.

При анализа на доказателствения материал по-скоро може да се направи извод, че спорът между страните е продиктуван от неуредени между тях имуществени отношения, които обаче следва да бъдат уредени по друг начин – доброволно или от съда, но в друго производство, а не чрез инициираното производство за защита от домашно насилие. Целта на ЗЗДН е да даде бърза и своевременна защита на лицата, които действително се намират в риск по повод упражнено по отношение на тях насилие, а не чрез него да се уреждат други

гражданскоправни спорове между страните.

Предвид изложеното, Шуменският окръжен съд счита, че не се установяват описаните в молбата и декларацията по чл. 9, ал. 3 ЗЗДН прояви от страна на ответника по отношение на молителката. Същите не отговарят на признаците на домашно насилие по смисъла на чл. 2, ал. 1 от ЗЗДН - акт на психическо или емоционално насилие. Поради това не са налице условия за издаване на заповед по чл. 16, ал. 1 от ЗЗДН срещу А. Ж. Г. и молбата на А. П. Д. не следва да бъде уважена.

Поради съвпадане на крайните изводи на двете инстанции обжалваното решение следва да се потвърди.

Относно разноските:

На основание чл. 17, ал. 2 от ЗЗДН въззивникът дължи държавна такса за въззивното производство в размер на 12,50 лева.

При този изход на спора, на основание чл. 11, ал. 3 ГПК във вр. с чл. 78, ал. 3 от ГПК, с право на разноски разполага въззиваемата страна, която е представила списък на разноските и доказателства, че уговореният хонорар в размер на 1000 лв. за настоящата инстанция е заплатен на процесуалния му представител. Съдът счита, че разноските следва да се определят съгласно разпоредбата на чл. 22 от Наредба №1 от 09.07.04 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения и своевременно направеното от въззивника възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение. Възражението е основателно, доколкото делото не се отличава със съществена фактическа и правна сложност, както и че във въззивното производство не са събрани доказателства и същото приключи в едно съдебно заседание, поради което съдът намира, че следва да се определи минималния размер, предвиден за този тип дела, който е 600 лв.

Водим от горното и на основание чл. 17, ал. 5 от ЗЗДН, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение №117 от 24.07.2023 г. по гр. д. №226/2023 г. по описа Районен съд - гр. Велики Преслав.

ОСЪЖДА А. П. Д., ЕГН *****, с адрес: с. ..., община Смядово, област Шумен, ул. „...“ №2, да заплати държавна такса по сметка на Окръжен съд – Шумен за производството пред въззивната инстанция в размер на 12,50 лева.

ОСЪЖДА А. П. Д., ЕГН *****, с адрес: с. ..., община Смядово, област Шумен, ул. „...“ №2 да заплати на А. Ж. Г., ЕГН ***** сумата от 600,00 лева, представляващи направени за настоящото производство разноски за адвокатско възнаграждение.

На основание чл. 17, ал. 6 от ЗЗДН решението е окончателно.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____